

Lone Skaaning Rasmussens prædiken Kristi himmelfarts dag

Taler

Lone Skaaning Rasmussen
Sognepræst

Dato

18. maj 2023

Sted

Hvinningdal Kirke

Omstændigheder

Prædikenen blev transmitteret i programmet Gudstjeneste på P1.

Prædikentekst

Markusevangeliet kapitel 16, vers 14-20

Salmer

DDS 747 Lysets engel
DDS 448 Fylt af glæde
DDS 404 Lover Herren, han er nær
DDS 257 Vaj nu Dannebrog
DDS 462 Jesus Livets sol og glæde
DDS 10 Alt hvad som fuglevinger fik

I dag har vi endnu engang hørt den underfulde beretning om Kristi Himmelfart. Hvordan Jesus løftes til himmels efter, at han har taget afsked med sine disciple. Nu siddende ved Gud Faders den almægtiges højre hånd, som vi bekender. Ja, vi fejrer den opstandne Jesu afsked med sit jordiske liv. På samme tid fejrer vi Jesu tilstedeværelse i vores jordiske menneskeliv, vi fejrer det himmelske, det evige, det transcendent som der er så uendeligt mange tegn på i vores menneskeliv liv. At Gud er os nær hvert eneste øjeblik. Og derfor kan pege på det jordiske liv, som vi deler med hinanden også hvert eneste øjeblik.

I vores jordiske liv kender vi til afsked. Ja, bare det at tiden går og forsvinder er også en slags afsked, der ligger under al vores væren. Men især i det liv vi deler med hinanden findes der afsked. I det store og i det små, men ganske ofte af betydning.

Jeg husker af en eller anden grund en historie som bliver fortalt min familie. Hvordan en ung lærerinde i et brev til sin elev - min mormor som blev født i 1924 - beskriver, hvordan hun havde lagt mærke til, at når den lille pige begav sig til skole, ja så stod hendes mor trofast hver eneste dag i døren og vinkede til den lille pige var ude af syne. Jeg ved ikke hvorfor den unge lærerinde skrev et brev til

min mormor, men jeg ved at hjemmet ikke var rigt på penge og overskud, så måske desto mere blev det bemærket den kærlighed og omsorg, der ligger i at give sig tid til at stå der - og vinke og vinke. Min bedstemor tog det med sig og stod også altid og vinkede til vi var ude af syne. Også da hun var gammel og blevet alene og vores besøg betød så meget. Ja, jeg gør det såmænd også selv, selvom mine døtre, da de var yngre, ofte bare sad med næsen i telefonen og så stod jeg der med vovsen på armen og vinkede til ingen verden nytte. Jeg overlevede det og glædede mig på sin vis over den ungdommelige selvfølgelighed - vi ses jo snart igen - selvfølgelig.

Afsked kan også være uendelig betydning. En afsked man aldrig glemmer. Det sker for mennesker hver eneste dag. Den skrøbelighed livet indeholder bliver nærværende. Og minder os om at vi skal gøre os umage i vores liv med hinanden. Den ungdommelige selvfølgelighed hører netop ungdommen til. Et voksent reflekteret menneske ved at livet ikke er nogen selvfølgelige. Man kunne kalde det at tro. At livet er en gave som vi skal tage vare på, så godt vi nu kan, med de forudsætninger vi nu har fået. Det har vi altid brug for at blive mindet om.

I dag takker vi for himmelfarten hvor himlen bliver åbnet og sætter en ny horisont.

I dag mindes vi om, at Gud skænker os en større horisont end vores egen. Spænder en himmel ud over og under vores menneskeliv i al dets storhed og al dets skrøbelighed. Skaber en forbindelse mellem det himmelske og det jordiske. Da Jesus blev løftet til himmels, stod disciplene tilbage og tænkte måske: Hvad nu? Lige indtil de fik øje på hinanden og brudstykker af det himmelske midt iblandt dem. De fik en opgave at tage vare på med Guds velsignelse og Guds himmel under og over sig. Det samme gælder vel egentlig også for os. Både når livet er som det var skabt til at være, og når det er vanskeligt og sorgfuldt og vi går fejl af så meget.

Den islandske forfatter Jon Kalman Stefansson er en mester i på poetisk vis at sætte ord på livets skønhed og skrøbelighed. Om vores forbundethed med hinanden og det himmelske. Om den transcendens der er i vores skænkede liv. I det seneste mesterværk med titlen "Dit fravær" er mørke berettes der om to mennesker som forelsker sig så inderligt i hinanden. Kvinden bliver gravid og føder en søn. Men hun har allerede en familie og dem kan hun ikke forlade. Så den spæde søn efterlades hos mandens forældre og drengen får en god og kærlig

opvækst hos sin farmor og farfar. På et tidspunkt ønsker moren at se sin lille søn og det aftales at hun skal komme forbi gården, der ligger et øde sted og bede om et glas vand. Og det øjeblik hvor sønnen rækker et glas vand til den kvinde som er hans mor overværes på afstand af drenges far - der stadig betragter kvinden som sit liv eneste og store kærlighed og ved bliver at gøre det resten af sit liv. Han betragter mødet via en kikkert på afstand. Og da han er gammel og sønnen for længst voksen beretter han følgende:

”Tro mig eller ej. Jeg har ikke siden turdet kigge i den kikkert, købte simpelthen en anden. Jeg forestiller mig nemlig at den gamle vil bevare dette ene øjeblik hvor vi en vis forstand alle tre var sammen. Jeg ved ikke om der er et liv efter døden og måske ved jeg heller ikke så meget om livet. Men når den tid kommer, vil jeg gerne begraves på kirkegården og jeg vil bede dig om en ting, nemlig at give mig kikkerten med i kisten. Jeg ved godt det lyder helt hen i vejret. Men jeg tror i grunden kærligheden og lykken er helt hen i vejret. Som musik man hører og nyder.”

Dette lille poetiske stykke rummer på en måde en dyb sandhed om vores menneskeliv. At vi er forbundne med hinanden på tværs af tid og sted. På trods af hver afsked vi oplever. I øjeblikke af endelig betydning. At Gud, at evigheden ikke er noget der kun er et andet sted, men midt iblandt os. Det mindes vi om ved hver eneste gudstjeneste og særligt på en Kristi Himmelfartsdag. Det mindes vi om ved hver eneste dåb- et lille menneske der forkyndes del i Guds evighed. At nok mødes vi af Guds dom som der står i evangelieteksten. Hvad dommen bliver ved ingen af os, men der er grund til at tro, at Jesus siddende ved Gud Faders den almægtiges højre hånd vil tale vores sag og se med kærlighedens øjne på alt det vi går fejl af i det jordiske liv. Det må vi tro på. Og på sådan en smuk forårsdag er det egentlig heller ikke så svært. Og lad os derfor af hjertens lyst om lidt synge med på Grundtvigs smukke salme: ”Jorden løftet er mod himlen, Himlen sænket er mod jord, stigen rejst til englegang, under støvets frydesang.” Glædelig Kristi Himmelfarts dag.
Amen

Kilde

Tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Kristi himmelfartsdag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lone-skaaning-rasmussens-praediken-kristi-himmelfart-2023>